

‘Het belangrijkste is dat je moet blijven praten’

Peter Brandsma wilde dolgraag een kind met zijn vriendin, maar dat leek niet te lukken. De laatste ICSI-poging bleek raak: ze kregen Lucy-Joy.

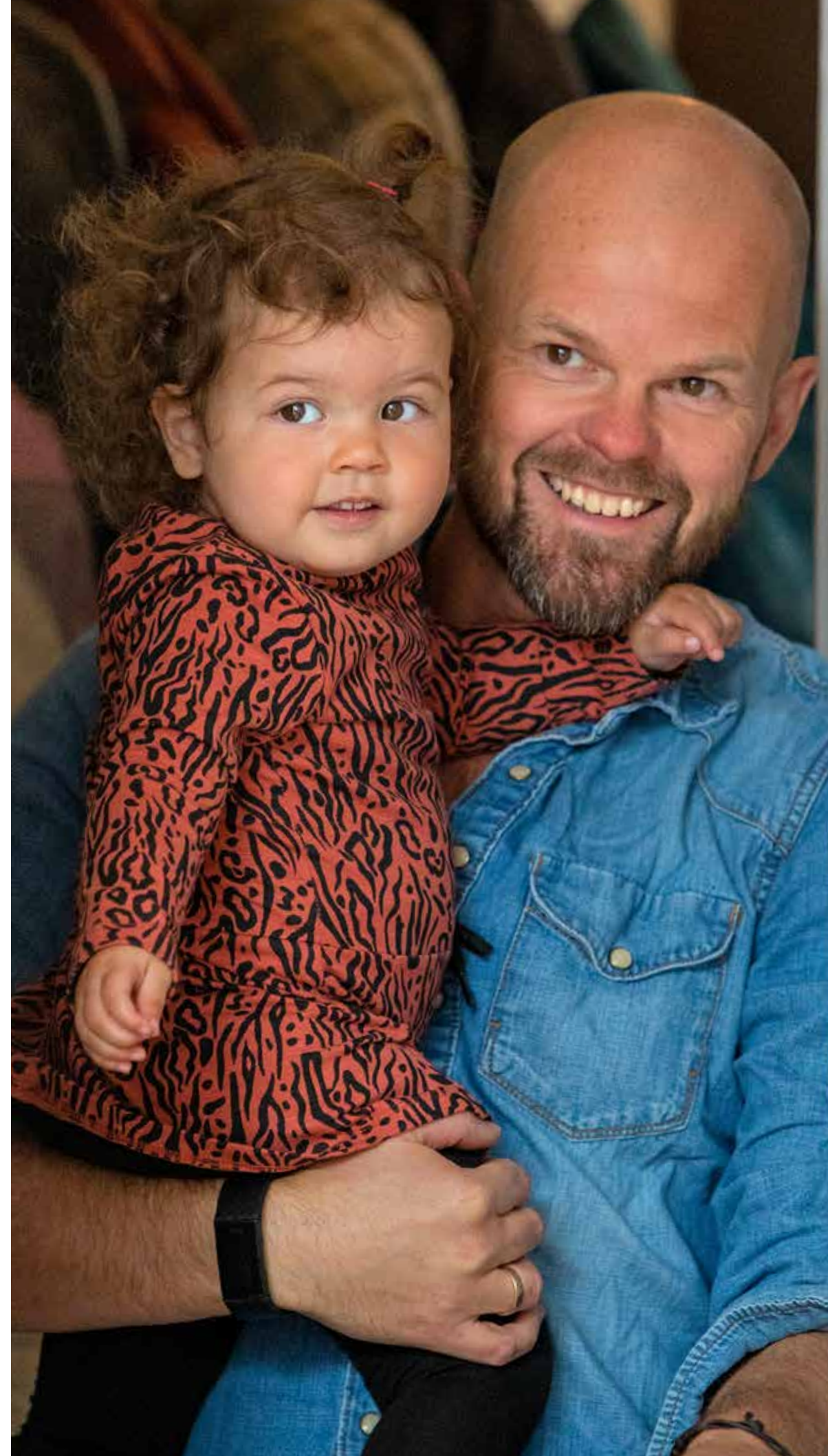
TEKST FLEUR BAXMEIER FOTOGRAFIE CEES RUTTEN JR.

Peter Brandsma (45) woont samen met Kim (36) en dochter Lucy-Joy (1,5), poes Sterre (17) en hond Tygo (9) in Utrecht. Kim werkt als communicatieadviseur bij de Dierenbescherming. Peter heeft zijn eigen bouwbegeleidingsbureau en coacht via zijn bedrijf Daddy Cool Training & Coaching mannen en stellen die in een fertiliteitstraject zitten.

Een retro caravan, model jaren tachtig, in de duinen. Een mager zonnetje steekt door het wolkendek, los zand waait door de lucht. Peter vormt in de deuropening het welkomstcomité, binnen ligt dochter Lucy-Joy te slapen. Samen met zijn vrouw Kim is hij op mini-break in eigen land. En waar kun je beter loskomen van het dagelijks leven dan aan het strand, met de geur van de zee in je neusgaten en de ruisende branding als constante rustgever? ‘We hebben dit oude beestje twee jaar geleden gekocht om te kijken hoe kamperen bevalt met zo’n klein meisje,’ zegt Peter, terwijl hij liefkozend op de buitenkant van de caravan klopt. ‘De eerste keer dat we ermee weggingen, was Lucy-Joy vier maanden oud. Nu brengen we er vrijwel alle vakanties in door.’

En, is het leuk om met Lucy-Joy op avontuur te gaan? ‘Het leukste wat er is! Dat komt denk ik ook doordat we zo dankbaar zijn dat ze er is. Zes jaar lang hebben we daarvoor moeten strijden, omdat zwanger worden niet lukte. Toen we merkten dat het niet vanzelf ging, voelde het voor ons niet goed om meteen naar een ziekenhuis te gaan. We wilden het eerst op alternatieve manieren proberen, omdat ons dat meer ontspannen leek. Zo hebben we onder meer geëxperimenteerd met acupunctuur en ayurvedische geneeskunde, maar er gebeurde niets.’

Wanneer dachten jullie: dan toch maar de medische molen in? ‘Na ongeveer een jaar. Kim bleek PCOS te hebben, wat inhoudt dat de eisprong vaak uitblijft. En bij mij ging de kwaliteit van mijn zwemmers op en neer, wat betekent dat we van twee kanten tegenwerking hadden. We kwamen in aanmerking voor ICSI, wat een intens en zwaar traject bleek te zijn. Het was moeilijk en confronterend, maar op een bepaalde manier ook leerzaam, omdat je anders in het leven gaat staan.’ →

In welke zin sta jij nu anders in het leven dan pak 'm beet tien jaar terug? 'Ik zie dat veel mensen om ons heen het als een vanzelfsprekendheid ervaren dat ze een kind krijgen. Wij hebben nooit gezegd dat we een kind wilden 'nemen', maar we hadden wel een bepaald verlangen: hé, hoe mooi zou het zijn om ouders te worden. Als dat er niet zomaar in zit, gaat dat gepaard met veel teleurstellingen. Twee jaar geleden waren we op het punt dat we beseften dat het 'm misschien niet ging worden. We besloten nog één laatste ICSI-poging te doen en anders zouden we met z'n tweeën ook een mooi leven hebben.'

Soms groeien koppels tijdens zo'n heftig proces uit elkaar. Hoe was dat bij jullie? 'We zijn er als team alleen maar sterker uit gekomen. Maar wat ik veel zie en hoor, is dat de man en de vrouw tijdens een fertiliteitstraject allebei hun eigen proces doorlopen. Dat is ook logisch, omdat je het allebei op een andere manier beleeft. Als je daar niet over communiceert, groei je uit elkaar. Daar wilde ik iets mee doen, vandaar dat ik vorig jaar ben begonnen om mannen en stellen te coachen die in een fertiliteitstraject zitten. Het belangrijkste is dat je moet blijven praten met elkaar, wat Kim en ik altijd veel zijn blijven doen.'

Wilden Kim en jij allebei even graag een kind? 'Ja, dat denk ik wel. Ik heb altijd gedacht dat ik ooit vader zou worden, maar dat werd pas concreet toen ik Kim tien jaar geleden leerde kennen. Zij was de eerste vrouw bij wie ik dacht: met jou wil ik kinderen. Ik weet nog dat we het tijdens onze eerste vakantie al over namen hadden. We waren pas vier maanden samen, maar het voelde zo goed. In januari 2012, op Kims verjaardag, besloten we te stoppen met anticonceptie. We waren nog geen jaar samen. Het is achteraf een geluk dat we daar zo vroeg mee begonnen, anders was ik wel een heel oude vader geworden.'

'Ik gaf mezelf vier maanden vrij als beloning voor zes jaar wachten'

Was je liever op jongere leeftijd vader geworden? 'Als ik Lucy-Joy ophaal bij het kinderdagverblijf, denk ik als ik andere vaders zie nooit: ik ben vijftien jaar ouder. Ik ben jong van geest en heb genoeg energie. Maar ik ben soms wel benieuwd hoe het zou zijn geweest als ik eerder vader was geworden. Was ik dan fitter geweest? Je herstelt op mijn leeftijd toch minder snel. Een nachtje doorhalen in de kroeg zit er niet meer in, haha. Maar gelukkig heb ik die behoefte ook niet meer.'

Valt de intensiteit van het vaderschap je mee of tegen? 'Begin 2019 besloot ik mijn werk de eerste vier maanden na de bevalling stil te leggen. Ik wilde er volledig zijn voor Lucy-Joy, zodat ik al mijn tijd, energie en aandacht aan haar en Kim kon schenken. Het was voor mij een beloning voor zes jaar wachten en het grootste cadeau dat ik mezelf ooit heb gegeven. De eerste week stond ik met het zweet op mijn kop de eerste luier van m'n leven te verschonen, alles was zo kwetsbaar en teer. Maar het ging al vrij snel vanzelf: kruikjes maken, in bad doen. Het enige wat pittig was, waren de gebroken nachten. In dat opzicht was het extra fijn dat ik niet werkte.'

Zou je het bij een volgend kind weer op die manier aanpakken? 'Absoluut. Ik ben ervan overtuigd dat deze start als vader heeft bijgedragen aan een extra hechte, warme band met Lucy-Joy. En nog steeds maak ik bewust veel tijd voor haar vrij. Ik ben doordeweeks altijd één à twee dagen met haar samen. Dan gaan we er lekker op uit met z'n tweetjes, naar een park of de kinderboerderij. Een koekje of appeltje mee, de hond erbij, heel gezellig. Het genieten zit 'm in de kleine dingen.'

Hou je nog tijd voor jezelf over? 'Ik vind het lekker om te racefietsen of mountainbiken, even zweten en in

beweging zijn. En ik spreek regelmatig af met vrienden. Volgende week ga ik er een weekend op uit met drie maten. Andersom gaat Kim over vier weken haar eerste nachtjes alleen weg. Bevalt dat, dan gaat ze over een paar maanden nog een keer zes nachten weg. Dan moet ik flink aan de bak, maar ik moedig haar echt aan om te gaan. We vinden het allebei belangrijk om onze eigen dingen te blijven doen.'

Houden jullie het ook met z'n tweeën leuk? 'Daar proberen we wel tijd voor te maken. Doordat Lucy-Joy er is, en nu natuurlijk het coronavirus, gaan we niet meer zo veel uit eten als voorheen, maar het gebeurt heel af en toe nog wel. In augustus kenden we elkaar tien jaar, toen heb ik als verrassing een hotelovernachting in Amsterdam geregeld. Lucy-Joy logeerde bij Kims zus, dat ging hartstikke goed. Al met al doen we vaker iets met Lucy-Joy dan zonder haar, ook omdat we het gewoon heel gezellig vinden om als gezin samen te zijn.'

Twijfel je weleens ergens over of ben je onzeker? 'Ik heb af en toe best twijfels over mezelf en mijn leven: of ik iets wel goed doe, of ik het wel kan, of ik niet faal. Daar zit wat onzekerheid, maar met Lucy-Joy gaat het me heel natuurlijk af. Ik heb nul twijfel over de band die ik met haar heb.'

Zit de kans erin dat er nog een kind komt? 'We hebben gezegd dat we nooit meer ICSI gaan doen, omdat we de puncties heel heftig vonden. Maar omdat mijn zwemmers het bij de laatste poging ineens heel goed deden, hebben we nog dertien embryo's van de vorige keer. Wat we daar mee gaan doen, weten we nog niet precies, maar we sluiten niet uit dat Lucy-Joy nog een broertje of zusje krijgt.' ♦